

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa B. M.

przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowo-Usługowemu "E.(...)" Oddział w N. i R.(...) sp. z o.o. w Ż.

o nakazanie wymiany wadliwej blachy wraz z akcesoriami,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 czerwca 2008 r., na skutek skargi powoda B. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 29 czerwca 2006 r., sygn. akt III Ca (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w N. – po rozpoznaniu apelacji pozwanej R.(...) sp. z o.o. w Ż. – zmienił wyrok Sądu Rejonowego w N., uwzględniający powództwo w stosunku do wymienionej pozwanej, w ten sposób, że oddalił wniesione przeciwko niej powództwo o nakazanie wymiany wadliwej blachy dachowej wraz z akcesoriami na wolną od wad.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z

2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnieniu tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów bądź innych środków, nawet nieuznawanych przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05 OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Tymczasem zamieszczony w skardze wywód dotyczący uprawdopodobnienia szkody nie odpowiada tym wymaganiom. Skarżący nie wykazał rodzaju i rozmiaru szkody. Nie przedstawił też dowodów lub innych środków

świadczących o powstaniu szkody. Zawarte w skardze uprawdopodobnienie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia nie może być zatem uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt. 4 k.p.c.

Wniesiona przez pełnomocnika pozwanego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie spełnia także wymagania polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ten obciążający skarżącego obowiązek oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Tymczasem zamieszczony w skardze element dotyczący omawianego wymagania został ograniczony jedynie do stwierdzenia, że w sprawie jest niedopuszczalna skarga kasacyjna, nie ma podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania i innych środków prawnych.

W piśmiennictwie i orzecznictwie zostało wyjaśnione, że przytoczenie podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i ich uzasadnienia polega nie tylko na ogólnym wytknięciu naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania i wskazaniu przepisów, które zostały naruszone (z podaniem numeru, artykułu, paragrafu lub ustępu), ale także na wyjaśnieniu, na czym to naruszenie polegało. Należy też pamiętać, że w wypadku omawianej skargi wytykane w ramach podstaw naruszenia prawa muszą stanowić przyczynę niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia. Nie wystarczy więc przytoczenie samych naruszeń; konieczne jest również wykazanie normalnego związku przyczynowego między nimi a niezgodnością orzeczenia z prawem (por. postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06, niepubl.).

Skarga powoda – w zakresie przytoczenia podstawy i jej uzasadnienia – nie odpowiada przedstawionym wyżej wymaganiom. Wymaganie przewidziane w art. 425⁵ § 1 pkt. 2 k.p.c. zostało ograniczone do ogólnego wytknięcia naruszenia przepisów prawa

materialnego, bez wskazania naruszonych przepisów. Nie ma też wyводу dotyczącego wykazania związku przyczynowego między naruszeniami prawa a niezgodnością orzeczenia z prawem.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).